

sat, har underkendt Generaltolddirektørens Afgørelse og har udtalt sig for en anden Afgørelse, vil Finansministeren rette sig efter en saadan enstemmig Indstilling fra Toldraadsudvalget. Deler Toldraadsudvalget sig, vil Finansministeren i hvert Fald i de Udtalelser og Argumenter, der fremkomme fra de forskellige Sider indenfor Udvalget, have et rigere og fyldigere Materiale end tidligere til at træffe sine Afgørelser, og den endelige Behandling af disse Sager, der hidtil er foregaaet administrativt, vil fremtidig foregaa i Offentlighedens Lys, idet selvfølgelig alt, hvad der er fremkommet under Behandlingen, vil kunne blive tilgængeligt for Offentligheden. Jeg tror, at der herved skabes saa stærke reelle Garantier for, at disse Sager blive afgjort efter at alle ere hørte, i Offentlighedens fulde Lys med Fremdragen af alle Momenter, der kunne og bør spille ind i Sagernes Afgørelse, saa at de interesserede Parter forhaabentlig derved kunne føle sig betrykkede. I hvert Fald viste det sig ved Behandlingen i Landstinget, at de Landstingsmænd, som havde hørt til Mindretallet i Toldkommissionen, ved Behandlingen af denne Sag ikke have ønsket at fraaade, at dette Forsøg gøres. Ligesom de subsidiært have tiltraadt det her foreliggende Forslag i Toldraadet, saaledes have de i Landstinget stemt for dets Vedtagelse uforandret. Det vil sige, at ogsaa de, der have ønsket en egentlig Tolddomstol institueret, mene, at det er rigtigt at der gøres et Forsøg paa Løsning af Sagen paa denne Maade, og selvfølgelig vilde de ikke have tiltraadt, at dette Forsøg gøres, hvis de ikke følte sig overbeviste om, at der herved var vundet noget væsentligt for de Interesser, paa hvis Vegne de have ført Ordet. Forslaget kommer da til dette høje Ting med en i hvert Fald subsidiær Tilslutning ogsaa fra de Sider, der have ønsket at gaa videre og gaa til til den egentlige Domstol.

Jeg føler mig overbevist om, at Sagen her vil blive behandlet ligesom i Landstinget med Velvillie og Forstaaelse af, at der her bydes en Adgang til at skabe en mere fyldestgørende Behandling af disse Appelsager end tidligere, og at man vil give Sagen en velvillig Modtagelse og hurtig Afgørelse. Jeg vilde ogsaa fra Finansministeriets Synspunkt sætte megen Pris paa, at dette Lovforslag kunde blive Lov i indeværende Samling.

N. P. Jensen: Efter de indledende Bemærkninger, vi have hørt af den højt-

ærede Finansminister, er der ikke Anledning for mig til at sige ret meget. Jeg vil understrege og nærmere forklare en Del af de Udtalelser, som den højtærede Finansminister fremkom med. Han udtalte, at Forslaget, som det foreligger fra Landstinget, er et Kompromis mellem stridende Anskuelse i det Udvalg af Toldraadet, som først har behandlet Sagen, og senere ogsaa i Toldraadet. Som en af dem, der have fulgt disse Forhandlinger hele Tiden, kan jeg understrege Finansministerens Udtalelser. Sagen laa nemlig saadan, at der fra Erhvervenes Repræsentanter i Toldraadet og i det Udvalg, der nedsattes af det, blev rejst Fordring om at faa en særlig Domstol for Toldtvistigheder, medens vi fra den Side, som jeg sluttede mig til i Toldraadet, ikke havde noget som helst Ønske om at faa lavet en Appelinstant og i Særdeleshed ikke en Appelinstant under de Former, der ere foreslaaede af Erhvervene, nemlig en særegen Domstol. Nu maa det synes underligt, at der kunde komme et Kompromis mellem saadanne to Anskuelse, men det er gaaet til paa følgende Maade:

Saa vidt jeg erindrer, havde vi i alt 26 Klager fra de erhvervsdrivende, fra Importørernes Side, til Behandling i Toldraadet, Klager over urigtig Tarifiering og Klager over Forsømmelighed og Langsomhed hos Administrationen. Det, at der faktisk i den korte Tid, der var Tale om, forelaa 26 Klager, gjorde, at vi, der ikke ønskede nogen særlig Domstol, sagde, at dette nøgne Faktum viste, at der var Grund til at gøre et eller andet for at indskrænke disse Klager eller give dem en Afgørelse ved en anden Instans end Generaldirektoratet. Af disse 26 Klager, vi havde til Behandling, var der, saa vidt jeg erindrer, 24, med Hensyn til hvilke Toldraadet enstemmigt sluttede sig til den Afgørelse, der er truffen af Administrationen, og med Hensyn til de 2 var der ikke nogen nævneværdig Uoverensstemmelse. Klagerne kunde maaske være afgjorte paa en lidt anden Maade, men nogen principiel Uoverensstemmelse mellem Toldraadet og Generaldirektoratet var der ikke. Der var saa Grund for os til at sige: Naar der alligevel ikke viser sig at være større Grund til at klage, end at vi komme til samme Afgørelse, som Generaldirektoratet har truffet, kan der ikke være Anledning til at sætte noget større Apparat i Scene. De to modsatte Anskuelse ere da enedes om det foreliggende Kompromis, og det kunde de ud fra den Be-